

pentru montările altor companii ce nu dețin un spațiu de joc. În mare parte sunt din Capitală, acolo unde, pe de-o parte, dificultatea de a ființa în sistem este mai mare și, pe de alta, eterogenitatea publicului reclamă nevoia de alternativă. Treptat, însă, și în alte orașe inițiative de acest fel încep să prindă contur.

Compania *Dimanche* este una dintre companiile tinere, de curând înființată. Prima producție, *Defunctu' / Le défunt* după René de Obaldia, un spectacol bilingv, în regia lui Alexandru Boureau, a fost realizată în parteneriat cu Teatrul Național Craiova. Formula pe care a ales-o tânărul regizor este aceea a unei construcții ce trece prin mai multe registre, lăsând câmp liber improvizației și mizând pe interacțiunea directă cu publicul, textul devenind doar bază a acestui eșafodaj.

Astfel că șueta dintre cele două personaje (*Julie* și *Madame Crampon*) devine pretext pentru două actrițe de a repeta rolurile. Cu fantezie, uneori însă, în exces, într-un ritm susținut se vorbește despre

ipostaze ale feminității, despre împliniri sau neîmpliniri, despre frustrări, despre eterna dispută cu prietenul și dușmanul, bărbatul. Actrițele interpretează, cântă, dansează timp de o oră și jumătate. Prima parte se joacă în franceză pentru ca apoi cele două protagoniste să-și schimbe partiturile, spectacolul reluându-se și repetându-se cu un ritm accelerat, în scene mai scurte și cu finalizări diferite. Opțiunea pentru o abordare bilingvă este dată și de faptul că una dintre interprete provine din țara cantoanelor. Françoise Boillat demonstrează reale calități interpretative, nuanțând cu umor și forță personajele. O secundează Raluca Păun, absolventă în această vară a clasei de actorie din Universitatea craioveană, care însă nu are aceeași abilitate de a trece ușor dintr-un personaj în altul, realizând totuși o savuroasă *Madame Crampon*.

Compania „Dimanche” (în parteneriat cu Teatrul Național Craiova) – Defunctu' / Le défunt de René de Obaldia. Regia: Alexandru Boureau. Art design: Mihai Szabo. Cu Raluca Păun, Françoise Boillat.

Ioana ANGHEL ICHIM

„O scrisoare...” frumoasă

Chiar dacă, poate, este împotriva regulilor gazetăriei, nu voi porni totuși în demersu-mi critic nici de la analiza textului (ce rost ar mai avea, doar au fost atât de mulți cei care s-au îndeletnicit cu studierea dramaturgiei caragialiene încât cred că ar fi o blasfemie chiar și să încep prin a elogia textul, nu!?), nici de la cea a regiei... Iar această abatere de la regulă o datorez Doinei Levintza, autoarea scenografiei *Scrisorii pierdute* montate de Virgil Tănase pe scena Naționalului ieșean.

Concepute în stil clasic, ca de altfel întreg spectacolul, costumele caracterizează

atât epoca, cât și „calitatea” socială și materială a personajelor, totul învăluit într-o evidentă notă de bun-gust și de bon ton. Decorul, extrem de simplu și de funcțional, este alcătuit dintr-o pasarelă ce reprezintă când salonul lui Tipătescu, când „sala cea mare a pretoriului primăriei”, plastica spectacolului putând fi considerată impecabilă pentru o montare clasică.

Această intenție a clasicității este desigur lăudabilă, dar cu toate astea, nu și suficientă. Se remarcă în spectacol o totală lipsă de propunere în conturarea unor

caractere omogene, cu tușe fine, dar sesizabile, cu nuanțe în plus față de litera textului. Actorii, conduși unii dintre ei de propriul talent și experiență, compun personaje diverse – multe dintre ele savuroase, unele chiar inedite ca propunere și mă refer în special la Emil Coșeru în *Cetățeanul turmentat*, dar parcă fiecare însă desprins din câte-o altă montare. Chiar și așa stând lucrurile, molcomia, credulitatea, farmecul unui *Trahanache* interpretat de Petru Ciubotaru, stârnesc în rândul publicului râsete și aplauze la scenă deschisă.

Cu toată lipsa de omogenitate a personajelor, regizorul Virgil Tănase a conceput gaguri de calitate, construind pe alocuri momente de un real umor; speculând calitățile interpreților, a oferit partituri importante unor actori care nu au reușit însă să treacă de percepția inițială a oricărui text și implicit a personajului: platitudinea lui Călin Chirilă în *Tipătescu*, totala lipsă de strălucire și abilitate a Doinei Deleanu

în *Zoe Trahanache*, precum și tușa groasă în care e conceput *Ghiță Pristanda* de Daniel Busuioc rup ritmul spectacolului, știut fiind faptul că cele trei personaje au foarte multe scene împreună.

Cred că, deși nu reprezintă un eveniment teatral, spectacolul de la Iași este important atât pentru un repertoriu de Teatru Național, cât și pentru o trupă de actori care-și verifică prin „întâlnirile” cu personajele lui Caragiale valențele comice și dramatice. Spectacolul este plăcut, cu șanse de reușită la public datorită comiculul creat și a vârfulilor din distribuție.

Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași – O scrioare pierdută de I. L. Caragiale. Regia: Virgil Tănase. Scenografia: Doina Levintza. Asistent regie: Doina Ignea. Mastru de lumini: Aurel Anton. Mastru de sunet: Adrian Danifeld. Cu: Călin Chirilă, Constantin Pușcașu, Petru Ciubotaru, Doru Aftanasiu, Florin Mircea, Sergiu Tudose, Liviu Manoliu, Gelu Zaharia, Daniel Busuioc, Emil Coșeru, Doina Deleanu, Cătălin Tudor Manea.

Doru AFTANASIU
și
Florin MIRCEA